

Per què?

Des de la teva ment malmesa, alimentada per l'odi i la ignorància, et vas convertir en un covard lladre de tresors: sibil·linament, i com el qui no vol la cosa, m'ho vas anar <sup>p</sup>levant tot... Em vas robar la meva dignitat, la meva autoestima, la meva seguretat, a canvi em vas deixar, desconcert, tristesa, em vas regalar ansietat, i vas sembrar en mi, autèntic pànic i terror. Et vas encarregar que la foscor m'envoltés i m'envaís, i em vas fer creure que no tenia sortida. I així va ser, aterrida comptava els moments que vaig creure que em llevaries la vida, amb l'esperança que no ho fessis; però ho vas fer... em vaig quedar sense viure somnis, sense complir metes, sense poder estimar i protegir als meus fills..., els meus fills... als qui has deixat destrossats, la meva família, els meus amics immersos en el dolor. En el foc del teu odi sense sentit, vaig perdre el més preat la Vida, però d'aquest foc, van quedar brases i d'aquestes brases altres dones van encendre una espelma, i aquesta espelma emet llum, llum que viatja, que es transmet, que vola a altres dones, elles lluiten per nosaltres, per totes les que ja vam marxar, lluiten pels fills que van quedar, lluiten per totes les que hi ha i les que vindran. Aquestes dones que des de l'amor més profund, des de la comprensió més absoluta caminen a la recerca d'enteniment, d'un món igualitari, on les dones no es quedin enrere, on el seu lloc sigui just, on la seva vàlua es respecti. Un món on el masclisme no tingui cabuda.

Mar Gallego Garrido